

súdení výslovne dohovorili o spoločnom prevedení týchto činov, preč z toho, že od začiatku útoku jednali ako jedna skupina, že spoločne utekali jedným smerom na to isté miesto a tam sa zastavili, že spoločne čakali na príchod poškodených a všetci ich napádli, treba uzatvárať na to, že sa aspoň mlčky dorozumeli na spoločnom prevedení útoku, tedy sa dorozumeli aj na spoločnom zlom úmysle. Bola tu tedy jednotná vôľa všetkých odsúdených ublížiť trom poškodeným na tele a všetci štyria odsúdení aj podnikli spoločne činnosť cieľom prevedenia spoločného zlého úmyslu. Pri tom nie je rozhodné, či každý zo spoločníkov vykonal stejnorodú, rovnocennú a stejne obsažnú činnosť; najmä nie je na prekážku posúdenia trestných činov jako spolupáchateľstva to, že nebolo zistené, ktorý z obžalovaných uderil poškodených volajacím predmetom do hlavy. Stačí, keď každý z odsúdených na základe spoločného zlého úmyslu ublížiť poškodeným na tele vykonal priamo na mieste spoločného činu takú činnosť, ktorá zapadala do rámca zamýšľaného celkového trestuhodného jednanía a bola súčinnosťou pri tomto čine. Takouto súčinnosťou bolo v tomto prípade hlavne to, že podľa skutkových zistení poroty, každý z obžalovaných napádal každého z troch poškodených, tedy každý jednal v nepriateľskom zlom úmysle proti ich telesnej integrite. Všetci štyria odsúdení sú tedy zodpovední jako spolupáchatelia v smysle § 70 tr. zák. za výsledky spoločného trestného jednanía aj keď nebolo zistené, ktorý z nich spôsobil poškodeným ťažké ublíženie na tele. Z toho plynie, že podriadením trestných činov spáchaných na škodu J. G. st., M. G. a J. G. ml. pod miernejšie ustanovenie § 308 veta 2., vzťažne 1. tr. zák., namiesto §§ 70 a 301 prípad 1., vzťažne § 306 veta 1 tr. zák., bol zavinený zmätok podľa § 385 č. 1 b) tr. p. Preto bolo vyhoveť zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu, uplatňujúcej tento dôvod zmätku, zrušiť na základe 1. odst. § 33 por. nov. napadnutý rozsudok v tejto časti vo výroku o kvalifikácii trestných činov a upotrebiť na konci uvedenú kvalifikáciu.

Čís. 4937.

Hranice mezi krádeží a polním (lesním) pychem.

(Rozh. ze dne 28. února 1934, Zm I 726/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obviněného do rozsudku senátu mládeže u krajského soudu v Mostě ze dne 30. května 1932, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným proviněním krádeže podle § 3 zákona čís. 48/31 sb. z. a n. a § 460 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost napadá rozsudek, pokud jím byl mladistvý obviněný odsouzen pro proviněním krádeže podle § 3 zák. čís. 48/1931 a § 460 tr. zák., důvodem zmatečnosti podle čís. 9 a) § 281 tr. ř., uplatňujíc, že tu jde jen o polní pých. Stížnosti nelze přiznati důvodnost.

Trestní zákon nemá ustanovení, podle něhož by kvalifikace odnětí polních (nebo lesních) plodin jako krádeže závisela na určité ceně odňatých věcí. Nejvyšší jako zrušovací soud proto také důsledně nespárňuje hranici mezi krádeží a polním (lesním) pychem v hodnotě odňatého předmětu, nýbrž — pokud se týče stránky objektivní — v tom, jaký hospodářský význam přikládá odnětí dotyčného výrobku sám vlastník, takže o polní (lesní) pych jde jen, nepokládá-li hospodář sám onen výrobek za část svého majetku a proto jej pravidelně vůbec nesklízí. Podle toho spadá pod hledisko pouhého pychu sbírání a odnímání v e d l e j š í c h lesních výrobků, jako pryskyřice (rozh. n. s. 549, 1176), klestí, roští, sucharů, hub, jahod, dále paběrkování na cizím poli, t. j. sbírání plodin zbylých na poli po sklizni (rozh. n. s. 3142, 3480), pokud si ovšem majitel využitkování některých těchto výrobků nevyhradil. Naproti tomu spadá pod hledisko krádeže odnětí výrobku h l a v n í h o, jako čerstvých stromků (rozh. n. s. 1327), nebo plodin zvláště pěstovaných a k vlastnímu využitkování určených, jako jetele z nesklizeného jeteliště (rozh. n. s. 3079). Pro rozhraničení krádeže od pouhého pychu rozhoduje tudíž hospodářský význam činu pro poškozeného, po případě jeho bezvýznamnost, ve kterémžto ohledu pachatel ovšem nesmí býti na omylu.

Pokud se však týče ceny odňaté plodiny, může ta jako důvod podřadění činu pod pouhý pych přicházeti v úvahu jen ze všeobecných důvodů s u b j e k t i v n í c h v oněch výjimečných případech, kde se jedná o odcizení množství zcela nepatrného (rozh. n. s. 1176, 3142, 3480).

V souzeném případě šlo podle skutkového předpokladu soudu mládeže o odcizení třešní se stromu patrně ještě neobraného, v sadě majitelem hlídaném, při čemž čin byl spáchán v noci ve společnosti ještě tří společníků. Pachatelé vzali při útěku před stíhajícím je majitelem sadu nějaké třešně s sebou, a na místě činu zůstalo asi 9 kg třešní a taška s asi 1 kg třešní v ceně 3 Kč. Podle toho není sice jasno, jak dlužno rozuměti dalšímu zjištění rozsudku, že natrhané třešně činily úhrnem 10 Kč, když jich přece podle předchozího bylo asi přes 10 kg v úhrnné ceně přes 30 Kč. Leč na tom nesejde, neboť, i když odcizených třešní bylo jen v ceně 10 Kč (přes 3 kg), nelze toto množství považovati za zcela nepatrné. K tomu sluší vzhledem k vývodům stížnosti poznamenati, že obviněný jako spolupachatel odpovídá i za množství třešní odcizené jeho společníky. Ježto pak v rozsudku se praví, že šlo o útok na cizí majetek a že úmysl pachatelů směřoval k tomu odnítí společně větší množství třešní, nemohou ani s hlediska subjektivního vzejítí pochybnosti o správnosti odsuzujícího výroku po stránce právní. Bylo proto zmateční stížnost zamítnouti.

Čís. 4938.

Pri uvažovaní podľa § 41, čís. 1 zák. č. 108/33 Sb. z. a n., ustanovenia ktorého zákona sú vinníkovi zrejme priaznivejšie, prichádza v úvahu predovšetkým kvalifikácia trestného činu podľa zákona, totiž, či ide o zločin alebo prečin alebo priestupok, a pri tejže kvalifikácii okolnosť, ktorý zákon ustanovuje miernejší trest.

(Rozh. zo dňa 3. marca 1934, Zm IV 618/33.)